

"A mi el que m'agrada és explicar històries molt tremendes"

A 36 anys Miqui Puig, exlíder de Los Sencillos, té tota una carrera musical al darrere. Però també al davant: va començar l'aventura en solitari amb el disc 'Casualidades' (2003) i ja prepara un segon treball. En aquesta entrevista, el conegut artista de l'Ametlla, home polifacètic, també parla del Miqui mediàtic, escriptor i discjòquei.

En quin moment està Miqui Puig?

Com diuen aquestes cançons tremendistes que m'agraden, "he tornat". Desfer Los Sencillos el 2001 va ser molt dur. S'acaba tot: què faig?, a què em dedico? Vaig tornar amb el disc *Casualidades*, que va tenir una rebuda excel·lent però va topar amb la falta de venda de discos, les mancances dels mitjans...

Les mancances dels mitjans?

En aquest país si no sones en una emissora comercial, si les teves cançons no són conegudes, la feina és teva per actuar en directe, que és amb el que realment ens guanyem la vida els artistes.

Escrius cançons, ara?

En torno a fer perquè vull fer un disc en directe a l'octubre. És tota una obsessió. Un directe amb cançons noves, i en format DVD recuperaré alguns temes del repertori de Sencillos i cançons de la meva pròpia carrera.

Estàs en un bon moment, doncs.

Estic en un moment en què la meva figura està molt ben reconeguda, però em falta aquell cop de sort per acabar de fer un salt endavant. Em trobo molt a gust, amb moltes ganes d'escriure, em surten idees. És un procés creatiu d'anar-hi anant, però mentrestant són les hores de batallar, d'arribar a final de mes, de no fer els viatges que vols fer. Per sort he après a tenir paciència. Ara sé esperar. Avui per exemple he engegat l'ordinador i han sortit tres històries: he après a guardar-les, a tornar-me-les a mirar.

Com ho has après?

Pel fet mateix d'escriure, d'escriure moltíssim, que és el que més m'agrada al món. Des del 1992 cada dia escric a la meva agenda.

Aquesta faceta teva d'escriptor no és gaire coneguda.

Perquè tinc molt pudor a fer un llibre, tot i que m'ho han ofert. He col·laborat en publicacions i escric en revistes, però per fer llibres has de tenir històries per explicar. Jo en tinc unes quantes, però no prou. I a més encara no he trobat la coartada ni el meu propi discurs. Però crec que un dia se t'apareix un personatge de la mateixa manera que se t'apareix una frase i en surt una cançó.

Les fas així, les cançons?

No hi ha metodologia. Escric petits relats i agafo les frases més musicals. I quan em pregunten què hi ha de personal i què hi ha de ficció, jo dic un 70-30 %, i que cadascú s'imagini què és el 70% i què és el 30 %.

Casualidades és un disc molt homogeni.

Perquè totes les cançons són històries molt de Miqui, molt creïbles, molt a flor de pell. És un disc que neix de retalls de cançons finals de Los Sencillos i de cançons compostes expressament. A mi em diuen que sóc un cronista de Barcelona.

Això, et diuen?

Sobretot a Madrid. Diuen que reflecteix molt bé aquesta ciutat moderna, treballadora, seriosa. I ho diu gent que coneix Barcelona i la meva faceta d'activista de la ciutat.